

12. ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΠΑΛΟΝΙΑ

Μετά τη γενική μας πρόβα για τη σχολική παράσταση, η κυρία Βίγκελμαν μοίρασε σε όλη την τάξη χαρτάκια. «Αύριο έρχονται τα μπαλόνια» είπε. «Κάθε παιδί θα πάρει κι από ένα, και πάνω στα μπαλόνια θα δέσετε τα χαρτάκια σας. Πάνω σ' αυτά μπορείτε να γράψετε τα ονόματα και τις διευθύνσεις σας, και μετά θα τα αφήσουμε να ανεβούν στον ουρανό. Αν είστε τυχεροί, κάποιος θα τα βρει όταν προσγειωθούν και θα σας απαντήσει».

Το κεφάλι μου άρχισε να με πεθαίνει στη φαγούρα.

ΑΥΤΟ ήταν! Θα έγγραφα το όνομα και τη διεύθυνσή μου στο χαρτί και από κάτω θα έγγραφα την ευχή μου:

«Εύχομαι να βρω μια κολλητή»

Μετά το σχολείο είχα τέτοιο ενθουσιασμό που δεν μπορούσα να φάω σχεδόν. Και η ταινία που βλέπαμε το απόγευμα με τη μαμά δε με τραβούσε καθόλου. Όταν ο παπái μάς εξηγούσε στο δείπνο ότι έπρεπε να αρχίσει να προσλαμβάνει προσωπικό, δεν τον πολυάκουγα. Άλλο δεν είχα στο μυαλό μου από τη σχολική γιορτή. Και το χαρτάκι που αύριο θα έδενα πάνω στο μπαλόνι μου.

Αργότερα, όταν ξάπλωσα στο κρεβάτι μου κι έγινα Τζάκι Τζόουνς, άρχισα να τραγουδώ τα «99 μπαλόνια» της Νίνα. Μου άρεσε τόσο πολύ που μου ήρθε σχεδόν να δάλω τα κλάματα, έτσι όπως τραγουδούσα, και μου πήρε πολλή, πάρα πολλή ώρα μέχρι να αποκοιμηθώ.

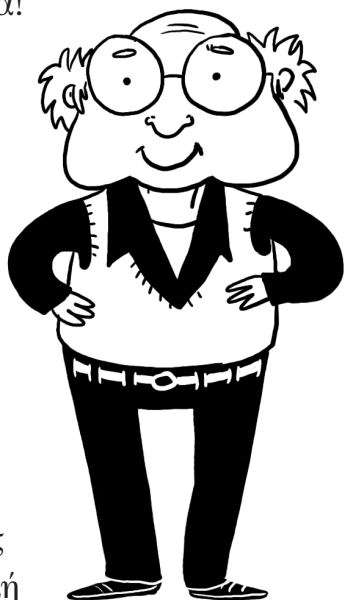
Την επόμενη μέρα η μαμά είχε υπηρεσία στο νοσοκομείο. Η γιαγιά δούλευε στο βιβλιοπωλείο, και ο παππούς έπρεπε να τελειώσει το προσχέδιο για τη σκηνή του εστιατορίου. Οπότε δεν μπορούσαν

να έρθουν μαζί μου στη γιορτή. Αλλά ο παπάι δεν έκανε τίποτα, κι έτσι ήρθε και πήραμε και τη θεία Λίσμπιτ μαζί μας.

Όταν φτάσαμε στο σχολείο, όλα έμοιαζαν διαφορετικά. Από τα δέντρα κρέμονταν γιρλάντες, και το μαντρί με τις κασίκες ήταν στολισμένο με φανταχτερά λουλούδια. Τα λουλούδια όμως τα καταβρόχθισαν η Νιφάδα και η Τούφα στο άψε σθήσε, γιατί οι κασίκες πολύ απλά τρώνε τα πάντα. Για μας υπήρχε ένα τεράστιο τραμπολίνο και ένα σωρό πάγκοι με κέικ και λουκάνικα.

Λατρεεεεεεεεύω τα λουκάνικα!

Υπήρχε και μια σκηνή στη μέση του προαυλίου. Εκείνη τη στιγμή η κυρία Βίγκελμαν και ο κύριος Ποντίκης τοποθετούσαν πάνω της τα παλιά θρανία για την παράστασή μας. Ο κύριος Ποντίκης είναι ο διευθυντής μας και δε μοιάζει καθόλου με ποντίκι. Πιο πολύ με μπουλντόγκ μοιάζει, γιατί είναι πολύ γεροδεμένος και τα μάγουλά του έχουν πολλή

πλάκα έτσι που κρέμονται προς τα κάτω. Αλλά είναι πολύ καλός.

Εκτός από μας, βρίσκονταν και πολλοί άλλοι άνθρωποι στο προαύλιο. Και η Ανναλίζα με τη μητέρα της. Αυτή είχε έναν ξανθό κότσο στο κεφάλι της και κοίταξε τον παπάι με πολλή κακία όταν η Ανναλίζα έδειξε προς το μέρος μας. Η Ανναλίζα μού έβγαλε τη γλώσσα αλλά εγώ έκανα σαν να μην υπήρχε.

Η Φρειδερίκη ήταν εκεί με τη μαμά της και τον Όλαφ Βίλντενχαους, τον φωτογράφο.

«Λοιπόν, Λόλα, είσαι καλύτερα;» με ρώτησε αυτός.

Έκανα «ναι» με το κεφάλι μου, και μετά μας φώναξε η κυρία Βίγκελμαν να πάμε στα μπαλόνια. Ήταν όλα δεμένα στον φράχτη. Ήταν εκατοντάδες μπαλόνια σε τελείως διαφορετικά χρώματα. Κάθε τάξη είχε και το χρώμα της. Η δική μας είχε το κόκκινο, και αυτό ήταν πολύ σωστό. Γιατί η μαμά λέει ότι το κόκκινο είναι το χρώμα της αγάπης.

Τώρα μπορούσαμε να πάρουμε ο καθένας από ένα μπαλόνι. Πάνω τους θα δέναμε τα χαρτάκια μας, αλλά πολύ προσεκτικά, για να μη μας γλιστρήσουν τα μπαλόνια από τα χέρια. Γιατί τα είχαν γεμί-

σει αέριο. Και θα τα αφήναμε να ανέβουν στον ουρανό μόνο όταν θα βρισκόμασταν όλοι μαζί. Κι όσο για μένα, δεν έβλεπα την ώρα.

Πήγα κοντά στη σκηνή, όπου βρισκονταν ο παπái με τη θεία Λίσμπετ, και άρχισα να χοροπηδώ από το ένα πόδι στο άλλο. Η θεία Λίσμπετ καθόταν στην αγκαλιά του παπái. Φορούσε ένα δερμάτινο παντελόني και έδειχνε πολύ γιορτινή. «Ταμπόνια ολέ» φώναζε συνέχεια και άπλωνε το χεράκι της προς το μπαλόني μου. Φυσικά εγώ δεν μπορούσα να της το δώσω.

«Τι γλυκιά που είναι!» ακούστηκε ξαφνικά μια φωνή δίπλα μας. Γύρισα και είδα το πρόσωπο μιας άγνωστης γυναίκας. Είχε κοντά μαύρα μαλλιά και ήταν πολύ, πολύ αδύνατη. Νομίζω ότι κάποια μου θύμιζε. Η γυναίκα άπλωσε το χέρι της στη θεία Λίσμπετ, και η θεία άρπαξε αμέσως το δάχτυλό της.

«Καλημέρα» είπε η γυναίκα. «Εγώ είμαι η Πηνελόπη. Εσένα πώς σε λένε;»

«Από δω η Λίσμπετ» είπε ο παπái.

«Γεια σου, Λίσμπετ» είπε η Πηνελόπη. «Τι όμορφο παντελόني που φοράς! Κοίτα, Φλο, ακριδώς σαν αυτό που είχες κι εσύ».

Φλο; Γύρισα από την άλλη μεριά και στράβωσα το στόμα μου.

Τώρα κατάλαβα ποια μου θύμιζε η γυναίκα. Ήταν ίδια με τη Φλο σε μεγάλη ηλικία, μόνο που δε μύριζε ψάρι, όπως είχε διατυμπανίσει χτες μέσα στην τάξη η Ανναλίζα. Σήμερα ούτε η Φλο μύριζε ψάρι. Παρ' όλα αυτά, δεν είχα απολύτως καμία όρεξη να τη φορτωθώ τώρα και στη σχολική γιορτή.

Η βλακεία ήταν ότι η θεία Λίσμπετ δεν το άφηνε το δάχτυλο της Πηνελόπης, και ανακουφίστηκα όταν επιτέλους ανέβηκε στη σκηνή ο κύριος Ποντίκης και χτύπησε το μικρόφωνο με το δάχτυλό του.

Τακ, τακ, τακ, έκανε το μικρόφωνο.

«Πσσοστ» έκανε ο κύριος Ποντίκης. Το πσσοστ αντήχησε πολύ δυνατά και σιγά σιγά έκαναν όλοι ησυχία.

«Αγαπητές μου μαθήτρες και αγαπητοί μου μαθητές» είπε ο κύριος Ποντίκης με πολύ επίσημη φωνή. «Αγαπητοί γονείς, γιαγιάδες και παππούδες. Η σημερινή ημέρα είναι εξαιρετική. Το σχολείο μας γιορτάζει τα εκατοστά του γενέθλια! Δε θέλω με τίποτα να σας κουράσω με έναν ατελείωτο λόγο. Για την περίπτωση, οι μαθητές μας έχουν προετοιμάσει μερικά σκετσάκια και φυσικά υπάρχει κάτι να φάτε

και να πιείτε. Αλλά, πρώτα απ' όλα, θα ήθελα να ελευθερώσουμε τα μπαλόνια μας. Τετρακόσια σαράντα μπαλόνια θα σηκωθούν σήμερα στον ουρανό. Τα έχω μετρήσει. Και τώρα θα μετρήσω μέχρι το τρία – και στο τρία θα τα αφήσετε. Εντάξει;»

Με είχε πιάσει τέτοια τρομερή φαγούρα στο κεφάλι που σχεδόν δεν το άντεχα. Ο κύριος Ποντίκης είπε «Ένα» και μετά «Δύο» και μετά «Τρία».

Και τα αφήσαμε όλοι από το χέρι μας την ίδια στιγμή.

Επικρατούσε απόλυτη ησυχία.

Απόλυτη υπέροχη ησυχία.

Μόνο κάνα δυο άτομα έκαναν «Ααα» ή «Οοο» και άκουγα καθαρά τον παπάι που ρουφούσε τη μύτη του. Ο παπάι πάντα κλαίει όταν συμβαίνει κάτι όμορφο. Και αυτή η στιγμή ήταν πραγματικά πολύ, πολύ όμορφη. Ο ουρανός ξαφνικά δεν ήταν πια μπλε. Ήταν μπλε και κόκκινος και κίτρινος και πορτοκαλί και πράσινος και ροζ και άσπρος και βιολετί. Τα μπαλόνια αιωρούνταν όλο και πιο ψηλά μέχρι που πια έμοιαζαν με μικροσκοπικά κομμάτια χαρτοπόλεμου.

Ένα από αυτά μετέφερε την ευχή μου στους ουρανούς.

Έπιασα πολύ σφιχτά το χέρι του παπάι γιατί ευχόμουν τόσο πολύ να πραγματοποιηθεί η επιθυμία μου!

Όταν πια δεν μπορούσαμε να δούμε τα μπαλόνια, ξεκινήσαμε τη γιορτή. Ο παπάι με άφησε να φάω πέντε λουκάνικα και να κάνω τρεις φορές τραμπολίνο. Δυστυχώς τα έκανα με αυτή τη σειρά. Γιατί το τραμπολίνο έχει και τα προβλήματά του με πέντε λουκάνικα στο στομάχι.

Αλλά, παρ' όλα αυτά, είχε πολλή πλάκα και ήταν επιτυχία και η παράστασή μας. Βέβαια, στην προσευχή αμόλησα μια πολύ δυνατή πορδή. Το πιο πιθανό ήταν να έφταιγαν τα λουκάνικα. Αλλά ευτυχώς μόνο η Φρειδερίκη την άκουσε.

Το μόνο που με ενοχλούσε ήταν ότι ο παπái μιλούσε όλη την ώρα με τη Φλο και τη μητέρα της. Κάθε φορά που πήγαινα κοντά του, ήταν κι αυτές εκεί και συζητούσαν. Έτσι έμαθα και γιατί η Φλο μυρίζει συνέχεια ψάρι.

Η Πηνελόπη μάς εξήγησε ότι δουλεύει σε ένα ψαράδικο και επειδή δεν έχει κανέναν να προσέχει τη Φλο, τις πιο πολλές φορές την παίρνει κι αυτή μαζί της.

«Και, φυσικά, την επόμενη μέρα δεν μπορώ να τη σηκώσω από τα σκεπάσματα με τίποτα» άκουσα την Πηνελόπη να λέει.

«Τα ίδια κάνει και η κόρη μου» είπε χαζογελώντας ο παπái. «Ε, Λόλα; Ψέματα λέω;»

«Χμφ» μουρμούρισα.

Η Φλο κοιτούσε τον παπái γέροντας το κεφάλι της.

«Από ποια χώρα είσαι εσύ;»

Στράβωσα το στόμα μου. Το βρήκα πολύ αγενές

που μιλούσε στον παπιά στον ενικό. Δεν τον ήξερε καθόλου. Αλλά τον παπιά δε φάνηκε να τον ενοχλεί.

«Είμαι από τη Βραζιλία» είπε.

«Από τη Βραζιλία;» γέλασε η Πηνελόπη. Και

αποκάλυψε μια σειρά από άσπρα δόντια. «Έου αντόρο Μπραζίλ!»

Ο παπιά γέλασε κι αυτός.

«Έου ταμπέμ» είπε.

Η Φλο τούς κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια και με τσιγκλούσε με τον αγκώνα της. «Το κατάλαβες αυτό;»

Εννοείται ότι το είχα καταλάβει! Όλα τα καταλαβαίνω στα βραζιλάνικα. Η μητέρα της Φλο εί-

χε πει ότι αγαπούσε τη Βραζιλία. Και ο παπάι τής είχε απαντήσει «Κι εγώ το ίδιο». Αλλά δε μου άρεσε καθόλου που ο παπάι μιλούσε με τη μητέρα της Φλο στη δική μας μυστική γλώσσα. Κι ούτε είχα την παραμικρή όρεξη να μεταφράζω όσα έλεγαν στη Φλο.

Τσιμπολογούσα το κέικ μου μουτρωμένη. Και ακόμα πιο μουτρωμένη άκουγα τον παπάι να μιλά στην Πηνελόπη και τη Φλο για το εστιατόριό μας. Δεν έφτανε που η Φλο καθόταν δίπλα μου στο σχολείο; Ήταν ανάγκη τώρα να κολλήσει μαζί με τη μάνα της στον δικό μου τον παπάι; Και πού τα ήξερε αλήθεια τα βραζιλιάνικα η Πηνελόπη;

13. Η ΑΝΝΑΛΙΖΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΜΑΣ ΒΡΙΣΚΕΙ ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ

Πώς και ήξερε η Πηνελόπη βραζιλιάνικα θα το μάθαινα. Αλλά μέχρι να το μάθω πέρασε μια ολόκληρη εβδομάδα.

Στα διαλείμματα έπαιζα με τη Φρειδερίκη και καμιά φορά και με τον Σολ και τη Σαλιομηχανή. Μετά το σχολείο πήγαινα με τη θεία Λίσμπετ στην παιδική χαρά, επισκεπτόμουν τη γιαγιά στο βιβλιοπωλείο, βοηθούσα τη μαμά στα ψώνια και τον παππού και τον παπιά στο εστιατόριο. Αλλά, πρώτα απ' όλα, τις περισσότερες ώρες περίμενα ένα γράμμα.

Το πρώτο γράμμα ήρθε πολύ γρήγορα, μετά από τρεις μέρες. Το μπαλόني του Σολ είχε προσγειωθεί στην πυροσβεστική υπηρεσία και ο Σολ διάβασε